

tilbage i form af endnu flere nedslidte, endnu flere erhvervs sygdomme og -ulykker, endnu flere psykisk syge, endnu flere brudte familier og rodløse børn, endnu større klasseskel og en faldende middellevetid. Alt det ved statsministeren godt, men han magter ikke at gøre noget ved det. I stedet lægger man op til forringelser i de økonomiske forhold for dem, der fremover vil ryge fra dagpenge til bistansthjælpens eksistensminimum.

Det skal kunne betale sig at arbejde – et lånt slogan, der rækker fra Socialdemokratiet og ud til højre – og det kan jeg forsikre for, at det kan. Det kan måske være, man skal være bistanstmodtager for at vide det, men så gælder det jo bare for dem om at få lov, og det er dér, det kniber.

Danskerne skal arbejde mere, er regeringens motto. Men det gør vi allerede, meget mere end vi gjorde for 10, 20 og 30 år siden, og den enkelte kan tydeligt mærke det. Vi har tværtimod brug for kortere arbejdstid, længere ferier, mere frihed til efteruddannelse, arbejdspladser, hvor der er plads til flere på normale vilkår, og mere tid til at være sammen med vore børn, og det er vort håb, at de kommende overenskomstforhandlinger vil give regeringen kam til sit hår og udmønte sig i en endnu større og bredere aktivitet for at få gennemført den sjette ferieuge.

Regeringen har haft forskellige slagnumre til forskellig tid. I sidste samling var det børnepakken, og da den så omsider kom – kraftigt foranlediget af en vedtagelse i Folketinget – ja, så viste det sig, at det ikke bare var en pose med varm luft, men at der var hul i posen. Børnefamiliernes vilkår skal forbedres – det er vi enige med regeringen i – men hvor er de stort anlagte forslag, der skal sikre det? Pasningsgarantien er ikke gennemført, tværtimod lægger mange kommuner op til en opbremsning. Regeringen fokuserer på pasning af børn i hjemmet, men ikke på udbygningen af de pædagogiske tilbud. Pasningsgarantien skal være en garanti for både pasning og kvalitet. Det kan ikke nytte noget, at man løser pasningsproblemet med stadig øget merindskrivning, for de fysiske rammer i mange institutioner er allerede så dårlige, at det i høj grad går ud over kvaliteten.

Orlovsydelsen bruges næsten ikke frivilligt, dertil er ydelsen for lav. Hvilke ændringer, regeringen lægger op til, står ikke helt klart, men Enhedslistens indlysende forslag om kommunernes opsupplering til fulde dagpenge – og

her taler vi altså ikke om kontanthjælpsniveauet – såfremt pasningsgarantien ikke bliver overholdt, stemte regeringen imod i sidste samling og vil vel gøre det igen.

Børnefamilierne må sikres nedsat arbejdstid, så der er mere tid sammen med børnene, og familiernes levestandard skal være mindst den maksimale dagpengesats. Det er ikke nok bare at sikre, at forældrene kan aftale sig frem til at holde 3 ugers ferie sammen med børnene, og vi er også bekymrede for, om de pæne løfter om bedre vilkår for svage og truede børn bliver lige så tomme som løfterne i børnepakken.

Det samme gælder ældreplejen. Hvor er hensynet til de ældre henne? Det er anerkendt, at ældre skal sikres mulighed for at blive i hjemmet, så længe de ønsker det. Alligevel er der alvorlige problemer med hjemmehjælpen, hjemmeplejen og støttemidler, så vore ældre rundt om i kommunerne kan have en værdig tilværelse.

Også de ældre risikerer at blive brugt som gidsler i en stram kommuneøkonomi. Enhedslisten støtter udbygningen af disse områder, men mener, at de har været alt for utilstrækkelige. Det løser ikke ressourceproblemerne at uldicitere eller privatisere det her område. Om-sorg er en offentlig opgave.

Vi imødeser med spænding socialministerens handicappolitiske redegørelse og forslagene til en førtidspensionsreform, men det, vi har hørt indtil nu, lover ikke for godt. At påstå, at mennesker på laveste pensionstrin over én kam kan arbejde i et eller andet omfang, er en hån mod de mange syge og handicappede, der på grund af kommunal spareiver ikke har fået tilkendt en pension, som de ud fra en speciallægevurdering var berettigede til.

Vi føler, at socialministeren har svigtet i denne sammenhæng. Selvfølgelig er det at foretrække, at folk har et meningsfuldt arbejde tilpasset deres erhvervssevne. Her er fleksjob en mulighed, men som et tilbud og i givet fald med fulde arbejdsmarkedsrettede rettigheder.

Men det er jo ikke realistisk i enhver henseende. Den første betingelse er en øget indsats på revalideringsområdet. Ingen må sættes på fleks- eller skånejob, uden at alle revalideringsmuligheder er forsøgt.

Så vil jeg gå over til det ikkesagte i statsministerens åbningsstale. Der manglede et helt centralt afsnit. I 1980'erne var miljø et modeord. Alle pæne partier måtte have et pænt afsnit med hensigtserklæringer. Den fase er slut. Og